

obec v R.« není právní osobou způsobilou ke sporu a že tento nedostatek nemůže býti vůbec odstraněn. Soud rekursní nesdílí tento názor. Jest ovšem pravda, že podle § 32 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. měly býti bližší předpisy o ustavení a o zastupování farních obcí vydány zvláštním zákonem a že takový zákon doposud vydán nebyl. Avšak nevydání tohoto slibovaného zákona nemění nic na jsoucnosti a právní účinnosti zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., který zavedl farní obce římsko-katolické, vymeziv přesně jejich pojem a určiv i obvod působnosti. Zákon tento nebyl co do své působnosti učiněn závislým na vydání zvláštních zákonných předpisů; slíbený prováděcí zákon měl se týkati jen správy farních obcí, nikoliv jejich jsoucnosti jako právních osobností, neboť římsko-katolické farní obce vznikly již vyhlášením zákona čís. 50/74. Do vydání zvláštních zákonů o spravování a o zastupování farních obcí bylo určiti vše potřebné způsobem nařizovacím. Jak první soud správně uvádí, nařízením min. kultu a vyučování ze dne 31. prosince 1877, čís. 5 ř. zák. z r. 1878 bylo obstarávání věcí katolických farních obcí i nadále ponecháno zastupitelství místních obcí. Římsko-katolické farní obce jsou podle §§ 35—37 cit. zák. právníckými osobami, jsouce nositeli určitých práv a určitých povinností, a jim zejména jest podle § 36 cit. zák. dovoleno k uhrazení potřeb rozepsati kostelní konkurenční příplatky na farní osadníky. Jest tedy římsko-katolická farní obec způsobilou státi na soudě podle § 1 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Otázka, zda katolická farní obec jest způsobilým podmětem nabývání práv a přejímání závazků, majícím též samostatnou způsobilost ke sporu, byla již kladně vyřešena v rozhodnutí sb. n. s. čís. 6164 v ten způsob, že katolická farní obec byla již zákonem ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. definitivně ustanovena za nositele práv a závazků a že bylo zatím svěřeno obstarávání věcí katolických farních obcí, tedy jejich správa i zastupování při právních jednáních místním obcím a ve Slezsku po případě zřízeným kostelním konkurenčním výborům (srov. sb. n. s. 6164). Je-li tedy katolická farní obec samostatnou nositelkou práv i závazků, má též způsobilost býti stranou ve sporu i procesní způsobilost ve sporu (§ 1 j. n.) a lze-li vytýkané vadné její zastoupení po případě za sporu napravit, nepůsobí tato vada zmatečnosti (§ 477 čís. 5 c. ř. s.), ježto jest ji podle § 6 c. ř. s. odstraniti, což platí i v souzené věci.

Čís. 11023.

Rozhodovati o námitkách dlužníka, že exekučně vymáhaný nárok okresní nemocenské pojišťovny z jejich platebních rozkazů není po právu, není příslušným soud, nýbrž správní úřad.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, R I 543/31.)

Žalovaná okresní nemocenská pojišťovna vedla proti žalobci na základě platebních rozkazů exekuci. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhající věřitelce, by bylo uznáno právem, že nárok žalované z platebních rozkazů není po právu, ježto žalobce přijal platební příkazy žalované omylem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, neshledav opodstatněnou námitku nepřípustnosti pořadu práva. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Důvody: Strana žalovaná vznesla hned při prvním roku námitku nepřípustnosti pořadu práva a první soud námitku tu zamítl. Strana žalovaná odůvodňuje námitku tu tím, že jde o nárok veřejnoprávního správního orgánu, a námitky proti tomu nároku musily by býti uplatňovány u příslušného správního úřadu. První soud zamítnutí námitky odůvodňuje tím, že v souzeném případě nejde o žalobu podle § 35 ex. ř., ježto se v námitkách neuplatňují skutečnosti, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, a dovozuje, že bylo jednati ve věci samé proto, že nejde o námitky podle § 35 ex. ř. a mohlo by se nanejvýše jednati o námitky jiné. Odvolací soud však shledal, že napadený rozsudek i řízení v první stolici trpí zmatečností podle § 477 čis. 6 c. ř. s., ježto bylo rozhodnuto o věci na pořad práva nepatřící. První soud vycházel ze správního názoru, že v souzeném případě nejde o žalobu podle § 35 ex. ř. Předpokladem opoziční žaloby podle § 35 ex. ř. jest, by námitky proti nároku spočívaly na takových skutečnostech, nárok zrušujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu. Žalující strana o takovéto skutečnosti žalobu neopírá a dle své podstaty a povahy není žaloba žalobou o zrušení exekuce vůbec, nýbrž žalobou, by nárok strany žalované byl oduznán jako nejsoucí po právu. Ačkoliv první soud vyšel ze správního právního stanoviska, že projednávaná žaloba není žalobou podle § 35 ex. ř., jest první soud nesprávného dalšího právního názoru, že věc patří na pořad práva. Náleží soudům, by o žalobě o zrušení exekuce, opírající se o jiný důvod, než v § 35 ex. ř. uvedený, rozhodly, leč v souzeném případě nejde vůbec o žalobu o zrušení exekuce. Žalující strana se domáhá prostě výroku, že nárok žalované strany není po právu, a to nárok z platebních rozkazů. Podle ustanovení § 239 zákona ze dne 9. října 1924, čis. 221 sb. z. a n. náleží rozhodovati politickým úřadům o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění. Otázku, zda nárok z platebních rozkazů žalované strany trvá čili nic, náleží tedy řešiti politickému úřadu, nikoliv soudu. An první soud námitku nepřípustnosti pořadu práva zamítl a ve věci jednal, rozhodl o věci na pořad práva nepatřící, napadený rozsudek i řízení jemu předcházející trpí zmatečností podle § 477 čis. 6 c. ř. s., a bylo proto rozsudek i řízení v první stolici jako zmatečné zrušiti, a podle § 478 c. ř. s. vyřknouti odmítnutí žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud, obmeziv se při zkoumání věci na vývody rekursu a na jeho konečný návrh, neshledal rekurs oprávněným. Žaloba jest

označena zvenčí jako »žaloba opoziční« a její konečná žádost se domáhá výroku, že se vyhovuje námitkám žalující strany, že nárok žalované okresní nemocenské pojišťovny z jejích platebních rozkazů není po právu. I z obsahu žaloby lze jasně seznati, že žalující firma upírá žalované nárok exekučně vymáhaný, tvrdíc, že jí není dlužna částky uvedené v platebních výměrech. V § 239 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. jest ustanoveno, že rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění náleží politickým úřadům, takže k jednání o námitkách proti jsoucnosti nároku, který se opírá o platební výměry okresní nemocenské pojišťovny, není příslušný soud, nýbrž bylo by tyto námitky vznést u příslušného úřadu správního. Podle § 35 odstavec druhý ex. ř. nebyl by soud příslušným k jednání o těchto námitkách ani, kdyby se žalobní žádost opírala o skutečnosti, které nastaly po vzniku exekučního titulu. Dále se připomíná, že tu vůbec nejde o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., neboť tato žaloba předpokládá, že vymáhaný nárok jest sice po právu, ale že nemůže dosud býti exekučně dobýván, poněvadž není ještě splatný nebo vykonatelný (§ 7 odstavec druhý ex. ř.), kdežto v projednávané žalobě se dovozuje, že exekučně vymáhaný nárok není po právu, protože žalující firma žalované okresní nemocenské pojišťovně žádné příspěvky nedluhuje.

Čís. 11024.

Předpis § 10 cí. patentu ze dne 8. dubna 1861, čís. 41 ř. zák., mluvě o světských úřadech, má na zřeteli jen úřady politické, nikoliv soudy.

Představenstvo spojených německých evangelických obcí v Praze není ani za platnosti vyhlášky ministerstva školství a národní osvěty ze dne 7. srpna 1924, čís. 209 sb. z. a n., oprávněno bezprostředně samo navrhnouti soudní exekuci k vydobytí nezaplacených příspěvků, nýbrž jest se mu za tím účelem obrátiti na příslušný úřad politický.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, R I 549/31.)

Představenstvo spojených německých evangelických obcí augsburského a helvétského vyznání v Praze navrhlo povolení exekuce k vydobytí dlužných církevních příspěvků. Soud první stoliční exekuční návrh zamítl. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Soud rekursní jest toho názoru, že povolit exekuci k vydobytí vykonatelných příspěvků spojených evangelických německých obcí augsburského a helvétského vyznání jest příslušným soud. Podle § 1 čís. 13 ex. ř. uznány jsou exekučními tituly veškeré příkazy platební a výkazy nedoplatků o přímých daních a o poplatcích, jakož i o přirážkách zemských, okresních a obecních, vyhotovené a vykonatelné podle předpisů o tom platných. Za exekuční titul v tomto smyslu jest považovati platební příkazy spojených německých evangelických obcí augsburského a helvétského vyznání, neboť tyto spojené církevní obce jsou korporací